

Čo mi dala stredná škola alebo tak akosi...

Prijal som úlohu zamyslieť sa a oddeliť to, čo mi - v čase, keď bol aj pre mňa svet gombičkou – dala stredná škola. Oddeliť od toho, o čom si myslím, že som získal od svojich rovesníkov, čo som získal zo svojho genetického základu, odpozoroval z ulice a tak ďalej...

Myslel som, že napísať pár viet je jednoduché, a tak som riaditeľovi do telefónu povedal, že „jasnééé, v pohode“. Termín mi uplynul včera. Nenapísal som nič. Nie že by som na to nemal čas. Sedel som nad tým. Neprišiel som ani na to, aký formát by to malo mať... Fejtón? Fikcia? Skúšam teda začať a uvidím, kam ma to povedie... Nech je to teda také obyčajné zamyslenie...bez štruktúry, bez plánu...

Sedím v lietadle nad oceánom na jednej zo svojich obvyklých ciest za obchodom, let je – chvalabohu - dosť dlhý a nudný, takže sa teda snažím splniť daný sľub a uvažujem...

Uvažujem nad tým, ako som prosil Dášku Ruskovú, mimochodom svoju prvú triednu učiteľku a učiteľku angličtiny v jednej osobe, aby mi dovolila chodiť kamsi na nemčinu a nenútila ma učiť sa anglicky. Dáška, ďakujem, že si nemohla alebo nechcela súhlasiť. ☺

Uvažujem nad tým, ako ma vtedajší riaditeľ Moravčík presviedčal, aby som nežiadal maturitu z angličtiny, lebo iba kvôli mne budú musieť zostaviť maturitnú komisiu a maturitné otázky. Súhlasil som...a tak ma dnes ten jazyk živí aj bez maturity...svoju cestu si vždy nájdeš.

Uvažujem nad tým, koľko si teraz v sebe nesiem z toho, čo som počul od riaditeľa Štefana Stana, mierne impulzívneho a mimoriadne sympatického a múdrego človeka, od jeho nasledovníkov, od svojho triedneho – vtedy mladého a vtipného, dnes určite múdrego a prezieravého Drahoša Slušného – a vôbec...od celej tej mladej a entuziazmom nabitej partie pedagógov, ktorí možno vtedy iba skúšali, ako učiť, ale rozhodne im nechýbala chuť intenzívne v tom pokračovať a pritom sa tváriť prísne...

Uvažujem nad tým, ako sa mi vždy zdalo úsmevné, keď sa Elenka Mrvová chcela tváriť, že je nahnevaná. Prepáč, Elenka, viem, že sa nehneváš. ☺ Si zlatá. Stále sa tak milo snažíš hnevať? Verím, že áno.

Uvažujem nad tým, ako by som v tom čase určite neveril, že by sa Janko Godály mohol raz v budúcnosti chcieť stať riaditeľom... Pán riaditeľ, som rád, že ťa tá funkcia veľmi nezmenila, ak vôbec...

Uvažujem nad tým, aké je to nespravodlivé, že nemôžem na priestore, ktorý mám na toto zamyslenie, spomenúť všetkých, ktorých by som chcel...

Žijeme rýchly život, všetci. Možno každý ideme iným smerom a inou rýchlosťou, ale vieme, že kdesi v minulosti bol bod v čase, keď nás všetkých osud spojil na to, aby sme ovplyvnili jeden druhého - a to je fajn. Je fajn, že si to ešte pamätáme a že pri myšlienke na ten čas sa akosi nevďojak usmejeme.

Stredná škola bol aj čas lások. Aj keď nie tých úplne prvých, ale možno tých dospeljších, dospelých, najkrajších... Veď niektorí z nás si dokonca našli na strednej aj svojich životných partnerov. Aj keď nepatrím do tejto množiny, považujem to za romantické (Je to ten správny výraz na to, keď vypočujeme hneď prvé výkriky svojich hormonálnych pochodov?). Vy, mladí ľudia, pestujte si hlavne tie stredoškolské lásky. Tie ďalšie už budú príliš dospelé na to, aby sme si ich všetky pamätali. ☺

Stredná škola bol čas dozrievania. Čas prvých žúrok naozaj až do rána. Stredná škola bol čas, kedy nám bolo dobre, a to najmä preto, že čas, čo meral čas, sa meral inak. Bolo to obdobie, keď sme za jeden deň stíhali všetko...dokonca popri zábave aj školu. A dnes?... Je stále veľa vecí, na ktoré nemáme čas... Dokonca je ich viac, ako tých, na ktoré si čas nájsť vieme.

Neviem, kto si, ty, kto čítaš toto moje zamyslenie. Možno si jeden z tých, ktorí na „mojej“ strednej teraz iba začínajú alebo už čakajú na maturitu. Som hrdý na to, že som jeden z prvých absolventov školy, ktorú aj ty - tak ako ja a odvtedy už aj mnoho ďalších - píše vo svojom životopise v rubrike „Vzdelanie“. Nie je dôležité, koľko vysokých škôl do tejto rubriky budeš v budúcnosti písať, stredná škola bude vždy len jedna.

Možno si jeden z tých, ktorí si ma pamätajú ako „ucháňa“, študenta. Možno, že si ma nemal/a rada, ale vedz, že ja spomínam iba v dobrom. Veď vlastne, inak sa ani nedá...veď takto sa to vlastne pri spomienkach na strednú školu patrí, pravda?

Ty, ktorý čítaš toto zamyslenie, však vedz aj to, že všetci ľudia, ktorých som na strednej stretol, boli výnimoční. Spolužiaci, učitelia, skratka všetci. Aj v tvojom prípade je to tak, len možno potrebuješ pár rokov na to, aby si si to uvedomil. Stredná škola je čas, kedy sa dejú iba dobré veci, pamätaj si to.

Končím. Ešte mi však nedá nepovedať: Vážený pán riaditeľ, ďakujem ti za to, že si mi dal túto možnosť. Možnosť zamyslieť sa nad obdobím, ktoré pri srdci hreje... Škoda iba, že nevidno, ako sa pri týchto spomienkach usmievam. Škoda.

A propo... Aby som nezostal nič dlhý zadaniu, ktoré som dostal a ktoré znelo: Čo mi dala moja stredná škola? Moja odpoveď znie: Ľudia moji, ťažko hľadám slová na to, aby som popísal, čo to bolo, ale viem, že to bolo super!

Rudo Autner
absolvent 1979 - 1983

Ešte poznámka na záver:

O ospravedlnenie prosím všetkých, ktorí si myslia, že som ich vo svojom zamyslení mal/mohol spomenúť. Nezabudol som na vás. Možno som o vás nenapísal, ale rozhodne ste mi prebehli pri písaní tohto príspevku pred očami a spomienka na vás ma potešila.